

► Biblioteca deschisă ◄

Pierre Drieu la Rochelle

Belukia

Roman

Traducere din franceză de Corina UNGUREAN

CARTIER

CARTIER®

Editura Cartier, SRL, str. București, nr. 68, Chișinău, MD2012.

Tel./fax: 24 05 87, tel.: 24 01 95. E-mail: cartier@cartier.md

Editura Codex 2000, SRL, Strada Toamnei, nr. 24, sectorul 2, București.

Tel./fax: 210 80 51. E-mail: codexcartier@gmail.com

www.cartier.md

Difuzare:

București: Strada Toamnei, nr. 24, sectorul 2.

Tel./fax: 210 80 51. E-mail: codexcartier@gmail.com

Chișinău: bd. Mircea cel Bătrân, nr. 9, sectorul Ciocana. Tel.: 34 64 61.

Cărțile CARTIER pot fi procurate în toate librăriile bune din România și Republica Moldova.

LIBRĂRIILE CARTIER

Casa Cărții, bd. Mircea cel Bătrân, nr. 9, Chișinău. Tel.: 34 64 61.

Librăria din Hol, str. București, nr. 68, Chișinău. Tel./fax: 24 10 00.

Librăria Vărul Shakespeare, str. Șciusev, nr. 113, Chișinău. Tel.: 23 21 22.

Colecția *Biblioteca deschisă* este coordonată de Dorin Onofrei

Editor: Gheorghe Erizanu

Lector: Em. Galaicu-Păun

Coperta seriei: Vitalie Coroban

Coperta: Vitalie Coroban

Design: Diana Gâlcă

Tehnoredactare: Diana Gâlcă

Prepress: Editura Cartier

Tipar: Combinatul Poligrafic (nr. 72 005)

Pierre Drieu la Rochelle

BELOUKIA

© Éditions Gallimard, 1936

Pierre Drieu la Rochelle

BELUKIA

Ediția I, septembrie 2007

© Cartier, 2007, pentru prezenta versiune românească.

Această ediție a apărut în 2007 la Editura Cartier. Toate drepturile rezervate.

Cărțile Cartier sunt disponibile în limita stocului și a bunului de difuzare.

Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții

Drieu la Rochelle, Pierre

Belukia: roman / Pierre Drieu la Rochelle; trad.: Corina Ungurean.

— Ch.: Cartier, 2007 (Combinatul Poligr.). — 144 p. — (Col. „Bibl. deschisă”)

ISBN 978-9975-79-423-7

1200 ex.

CZU 821.133.1-31

D 83

ISBN 978-9975-79-423-7

Et nous avons des nuits plus belles que vos jours.

Racine

I

Întunericul căzuse peste Bagdad. Noaptea era adâncă și somnul îi învăluisese pe toți oamenii cumsecade. Soțiile păzite bine deveniseră niște mase molcuțe de carne, înțepenite la piciorul stăpânului lor ca la poalele unui zid. În schimb în cartierele deocheate orgia dezlănțuită era în toi.

Silueta unei femei se prelingea de-a lungul zidurilor, precedată de umbra unui bărbat și urmată de umbra unui alt bărbat. Siluetă de femeie, acoperită de văluri; dar toate faldurile stofelor nu reușeau să ascundă lungimea pasului ei grăbit, statura ei dreaptă, linia curată a frunții, mândria puterii.

Femeia mergea zorit și-și cunoștea bine drumul. La fiecare cotitură, se oprea o clipă cu o prudență înnoită. Inspekția făcută de umbra ce o preceda nu-i era de ajuns. Pentru doar o secundă, privirea rapidă care scruta în noapte toate ascunzișurile locurilor îi întrerupea îndrăzneala care o făcea să se arunce, în clipa următoare, într-o uliță încă și mai înfricoșătoare.

Deodată femeia se opri, alertată de oprirea umbrei din față care făcu un salt în întunecimea unui pridvor; urmă un gest violent. În raza lunii pline, fluide, oțelul luci. Când femeia se apropie, un trup zăcea întins pe pământ.

Un fior de spaimă o străbătu. Cu vocea gătuită, îl întreabă pe ucigașul negru:

— Ce-i asta?

Negrul întoarse trupul cu piciorul; la vederea chipului, femeia tresări din nou.

— Nimic. Vedeti, prințesă. Un tâlhar. Dar când ați fi trecut pe lângă el, ar fi putut...

Își șterse pumnalul de zdrențele cadavrului.

Prințesa își relua drumul. Pe căi ocolite, mergea de-a lungul râului spre care coborî deodată printr-un pasaj acoperit. Negrul făcu câțiva pași pe mal și ajunse la o barcă în care urcă; prințesa și cel de-al doilea negru îl urmară în timp ce el o dezlega. Cu tainice lovituri de vâsle, traversară fluviul care era, la vremea aceea, scăzut și leneș.

Pe celălalt mal, pentru o secundă, o umbră se contură în poarta deschisă în mijlocul unui zid scăldat de ape. La vederea ei, prințesa făcu o mișcare vioaie pe sub vâluri și sări în apa măloasă. Alergă spre poarta îndărătul căreia dispăru. După ce o închise, unul dintre negri se ghemui pe prag. Celălalt începu să se învârtă în jurul zidului care împrejmuia grădina, supraveghind vecinătățile.

Plecându-se pe sub copacii cu fructe, prințesa găsi în curând a doua poartă pe care o împinse și se trezi

într-un patio unde un firav jet de apă își târăgăna melodia modestă. Lângă bazinul lui, pe pernițe, printre ruloari de pergament, zăcea o chitară.

Prințesa traversă întreaga curte, se îndreptă spre casa din spate și ridică o draperie; coborî apoi câteva trepte. Pereții erau zugrăviți cu var, fără niciun ornament, în schimb, pe jos, un covor gros își spărgea valurile mătăsoase de divanul cel larg ce se întindea de-a lungul pereților.

Ea se întoarse și, prinzându-și în pumn toate vălurile, le trase peste cap, rămânând în tunica albă sub lumina plină și blândă a mai multor lămpi agățate în cerul strâmt al bolții.

Umbra care dispăruse din poartă și care o urmase era acolo: un bărbat zvelt. Ea îi zâmbi cu un zâmbet asemeni mersului: un elan violent și grațios. Surâsul ei se oglindi pe chipul bărbatului.

Privirile li se încrucișară pe piciorul ei murdar de noroi. Se priviră îndelung, nemișcați, zâmbindu-și la nesfârșit după care, într-un târziu, abia se clintiră și se îmbrățișară alene. Apoi bărbatul o îndepărtă ușor pentru a o privi din nou. De trei ani nu se mai sătura. Îi zâmbea cu o recunoștință matură, cu un respect liber, cu o modestie calmă.

Nu erau tineri. În schimb tinerețea câștiga încă o prețioasă victorie în urma luptei date pe chipul femeii înalte. Captivă a frumuseții, tinerețea se întorcea în forță după ce încercase o fugă neizbutită. Fiecare trăsătură a femeii era de o finețe divină. Zeul care îi dăduse viață se aplecase asupra acestei creaturi în repetate rânduri

cu o mână măiastră pentru a-și întări gestul ce fusese dintru început de o spontană genialitate. Tot ce putea oferi mai firesc armonios chipul unei tinere în trăsătura nasului, a ochiului, a gurii era desăvârșit pe chipul acesta cu o tăietură infimă. Frumusețea lui, ireductibil virgină, era frumusețea definită și pecetluită de exercițiul iubirii. O tinerețe care trăise o întreagă viață și care rămânea impetuoasă; o impetuoșitate luată în stăpânire de mâinile nervoase ale experienței.

— Linia nasului tău, Belukia, e la fel de curajoasă ca o săgeată vibrândă pe scutul în care tocmai s-a înfipt.

Când el îi vorbea, ea închidea ochii zâmbind ironic: era stabilit între ei că tăcerile contau mai mult decât cuvintele care nu făceau decât să ritmeze tăcerea.

În seara aceea el vorbi îndelung despre chipul ei; nu făcu nicio aluzie la trup, căci avea un motiv întemeiat. Hassib era un prieten fidel al fanteziei și, până a o cunoaște pe Belukia, își încredințase viața acestui ghid nebunatic. Dar în ce o privea pe Belukia, fantezia se confunda cu calculul; întreaga lui nebunie se topea în întreaga lui înțelepciune. Se supunea negreșit următoareii reguli: nu-i vorbea în același timp decât de un singur lucru, un lucru pe care el îl alegea. Pe de o parte pentru că se temea să nu se zăpăcească, să nu se apropie prea mult de miile de cuvinte interzise; pe de altă parte pentru că știa că voluptatea cuvintelor putea fi mult mai eficace dacă ele se concentrau asupra unui singur obiect timp îndelungat. În scurtele momente de intimitate ale celor doi, vorbele puteau fi înfiorător de periculoase; dar bine alese, ele puteau fi delicioase. În orice caz, trebuia ca ele să rămână rare.

În toată seara aceea, el omagie chipul Belukiei. Își făcu o plăcere tandru răutăcioasă, ascuțită până la ironie, dureros de fermecătoare din a nu-i vorbi decât despre chip, pe când el îi râvnea trupul.

Complici, renunțau în seara aceea la plăceri pentru ca, în seara următoare, să le regăsească la fel de tinere ca odinioară. Cultivau uneori asemenea ascetisme care le înteteau pofta neostoită și grea care i-ar fi putut zdrobi pe unul de celălalt. Ea – dintr-o inflexibilă voință care se găsea, în întreaga ei viață, în slujba plăcerilor și a amorului, de la grija minuțioasă cu care-și copleșea soțul până la prudența cu care-și folosea amantul; el – dintr-o răbdare disperată care-l făcuse să-și jure pentru totdeauna că se va stăpâni în toate în relațiile lui cu această vizitatoare nocturnă, iute, concisă, devastatoare ca un trăsnet. Hoții, leneșii, îndrăgostiții, toți acești fără-de-lege, pun adesea în slujba pasiunii sau viciului lor o disciplină mai încrâncenată decât oamenii cinstiți în slujba virtuții.

În plus, a vorbi numai de acel chip era o delectare precisă; izolat de trup, el nu părea să exprime nimic din voluptoasa înclinație care-și întindea tușa uleioasă peste toate părțile trupului Belukiei, cel puțin peste pieptul și pânțele ei. Belukia avea un trup de curtezană, cu picioare de vânătoare și un cap de prințesă.

— Pe fața ta toate liniile sunt drepte și se întretaie. Alte rase sunt frământate din lut și mereu stângace sau descumpănite de o atingere grosolan senzuală pe care numai oboseala generațiilor o mai poate atenua, pe când rasa ta e șlefuită conform geometriei care face lucruri

durabile. Fruntea ți-e dreaptă, bărbia ți-e dreaptă, nasul ți-e drept. Și toate, din față sau din profil, se compun dintr-un șir de unghiuri delicate care se corectează unele pe altele, fără să se contrazică vreodată, îndulcindu-se. Privit din față, chipul tău nu e mai larg decât privit din profil. Liniile cefei întretin un paralelism discret cu liniile feței. Capul tău lung, nici prea îngust, nici prea mărunț, nu-i tăiat dintr-o sferă, ci dintr-un cilindru. Și toate așezate pe un alt cilindru, încă și mai desăvârșit, cel al gâtului tău.

Stăteau ghemuiți unul în fața celuilalt. Dincolo de draperia ușii, în lungile lor tăceri, ea auzea firicelul de apă care contrasta emoționant cu abundența fântânilor din parcurile ei. Fără să-și dea seama, și în ciuda faptului că el încerca să o ascundă, sărăcia amantului ei o încânta.

După o îndelungă tăcere, în loc să-i vorbească, el prinse chitara și dădu glas cuvintelor deja rostite, sau preludiului celor ce aveau să vină, sau suspinului de nestăpânit ce le înălța piepturile și amenința să-i arunce pe unul asupra celuilalt.

Apoi reluă:

— Ochii tăi, gura ta, nu sunt mari. Ochii tăi nu sunt lacuri, sunt chiar ochi. Gura ta nu-i abis, e chiar o gură. Ca și urechile tale, toate sunt instrumente șlefuite de curiozitate, de curtoazie, de ironie tandră și de mii și mii de alte sentimente omenești. Capul tău e întru totul uman, fără nimic care să amintească animalul. De aceea voluptatea nu se ivește vădit pe el...

Tăcu din nou. Trebuia să fie atent la fiecare pas, căci fiecare pas l-ar fi putut conduce spre un teren primejdios. Dacă ar fi continuat, ar fi trebuit să recunoască tocmai că nimic nu-l tulbura mai mult decât apariția voluptății pe acest chip atât de rafinat. Deșteptarea ei pe trăsături care nu anunțau nimic, care-i rezistau, îl surprindea. Gura Belukiei, atât de inalterabil fină în repaus, se mărea de plăcere sub gura bărbatului ca printr-o nemaivăzută minune. Și atunci, buzele ei atât de subțiri, răsucindu-se și zbatându-se, deveneau mai cărnose decât cele ale unei negrese sau decât cele ale unei femele de fiară. Suspendată deasupra lui Hassib, la distanță, sau răsturnată sub el, buzele ei exprimau mereu acea durere care amintește până târziu în viață de existența trecută a unui copil răvășit de uraganul firii.

Curtezana tănuită își elibera gemetele prin gura unei fetei violate.

Uneori, când momentul plăcerii se apropia, el îi întorcea capul ca să-i contemple urechea. Urechea nu mișcă, în acele momente; pare să rămână intactă, chiar acoperită de sărutări. În schimb transmite fiorul, e drumul de-o clipă al fiorului, tot atât, ba chiar mai mult decât linia dreaptă a nasului sau cea a frunții de-o puritate uscată, și mai cu seamă, mai mult decât voi, ochi, pe care fragilitatea umedă îi sustrage pentru totdeauna mușcăturii.

— Numai gura ta, Belukia, pe chipul tău, e, mai mult decât urechea, o deschizătură, mult mai mult: e o sfâșiere.

II

Încă de timpuriu s-a putut vedea că Belukia era plămădită din stânca vieții. Frumusețea ei și violența dorințelor sale cereau fapte mărețe.

Era fiica unui cadiu renumit pentru mărinimia judecăților lui. La cincisprezece ani, în vreme ce la Bagdad izbucnise o răzmeriță, ea urcase noaptea pe terasa casei și privea pârjolul cu o curiozitate care o făcu să uite într-atât de sine încât își lăsă chipul descoperit. Un tânăr căpitan care conducea jaful prin flăcări, la fel de iute și de simplu ca armăsarul lui, deîndată ce o zări în acea splendoare, sări de pe cal, năvăli în casă și o smulse dintre sclavele ei. Apoi, încalcând legământul de fidelitate față de Abdul, pretendentul care-l recrutase întru cucerirea tronului, abandonându-și trupa, o zbughi în afara Bagdadului și galopă fără oprire până găsi un loc pustiu. Răsturnată în șa de-a curmezișul, ea se tângui o vreme, apoi, agățată de el, își caută o poziție comodă.

Se opriră pe malul fluviului, mai sus de oraș. El lunecă din șa, iar povara lui, deși îndurerată, îi căzu tăcută la picioare, mlădie. Vălul îi era cuminte așezat pe chip.

El îi spuse:

— Te-oi fi văzut? Nici nu știu. În orice caz te-am îndrăgit. Sunt sigur că te voi iubi mai departe dacă îți ridici vălul.

— Și dacă nu-l ridic?

— Cum tu poți să mă vezi, înseamnă că nu mă iubești.

Și își scoase pumnalul.

Ea se înfricoșă, dar se pregăti atunci să-i refuze totul.

El zise:

— Eu mă înjunghii. Tu ia calul meu și întoarce-te la Bagdad.

— Mi-ai plăcut de la prima vedere. De aceea ai și putut să mă răpești așa ușor, nebunule. Dar iubește-mă fără să mă vezi.

Ea îl lăsă să-i smulgă toate vălurile afară de cel care-î acoperea chipul. Pe nisipul malului scăldat de lumina zorilor el privi, adoră și posedă un trup a cărui frumusețe ingenuă vorbea și se exprima la fel de bine ca un chip nuanțat și expresiv. Un sân poate striga dorința, recunoștința, admirația la fel de bine ca un obraz.

În cele din urmă, sub căldura amiezii, ea adormi. El știe că ea fusese fecioară, dar bucuria îi era dublă, căci la Belukia fulgerătoarea intuiție a iubirii prevestea experiența cea mai desăvârșită. Se simți covârșit de un respect fără margini în fața unei asemenea predispoziții miraculoase și fu uimit că el era aprodul unui asemenea destin. Deși nu prea deștept, tânărul aventurier își dădu repede seama de acest lucru și elanul pur de care se simți animat îl înălță la nivelul sublimului norocului său.

Ghemuit alături de ea care se întindea goală în părul ei lung ce-și scurgea râurile printre nisipuri, el rămase mult timp nemișcat, adunându-și forțele. Animalul din el recunoștea că frumusețea lui nu ajungea până la fru-

mușetea umană și că nu era demn de evenimentul măreț care prindea contur acolo, pe nisip. Chiar și numai surâsul acelui pântec avea destulă supremație ca să-l poată arunca în mulțimea celor neînsemnați.

Ea se trezi și nu fu uimită. Când în sfârșit își regăsi glasul, el îi spuse:

— Eu nu sunt decât o sabie și te-am lovit. Tu ai primit lovitura pentru că sabia era bună.

Ea se înfioră ușor, dar nu răspunse. Atunci el întinse o mână umilă către chipul pe care-l mângâie o secundă prin văl. Se ridică apoi iute și se îndreptă spre calul care păștea alături. Îl înșeuă, i-l aduse aproape și își trecu mâna pe fața frumoasă și tandră a armăsarului. Apoi se îndepărtă fără să mai privească acel trup fără chip care rămânea nemișcat și dispăru îndărătul unei stânci.

După o vreme armăsarul scoase un geamăt lung și făcu câțiva pași spre stâncă. Atunci Belukia se ridică și-l înșfăcă de frâu. Armăsarul se scutură, se îndârji, după care se liniști. Sigură că o va asculta, ea îl lăsă și, scoțându-și voalul, merse să se scalde în fluviu. Chipul ei era cel al unei fete tinere, în schimb naivitatea ei magnifică era cea a pasiunii, a pasiunii de a trăi.

Se spală, înotă, se întoarce la mal, se uscă la soare, se acoperi la loc cu toate vălurile, șuieră calul și se îndreptă spre Bagdad. Când zări vulturii năpustindu-se spre stâncă, se înfioră ca atunci când, în genunchi alături de ea, bărbatul pronunțase sentința împotriva lui însuși. Dar nu făcu decât să dea pintoni armăsarului. La fel ca tânărul războinic, ea pătrunsesese sensul fatalității ei, a minunatei ei fatalități.

Aventura rămase necunoscută, dar făcu să înflorească primul dintre farmecele pe care Belukia le purta strânse în germene.

Faima este murmurul cel mai subtil din lume. Cea a unei frumuseți străpunge zidurile și se strecoară în mințile bărbaților prin scânteierea privirii din ochiul mort al unei bătrâne sau al unui eunuc. Așa ajunse și prințul Mansur să ia aminte la Belukia și să o ceară de soție cadiului. Cadiul însă vedea în fiica lui singura recompensă dreaptă dăruită de cer pentru dragostea lui nedezmănițită de cea mai omenească dreptate. Cum ținea în înaltă stimă inteligența impetuoasă a copilei, îi spuse că putea face cum o tăia capul.

Ea se interesă de caracterul prințului, la care cadiul îi răspunse prin unul din acele verdicte grele ca fructele coapte:

— O femeie puternică nu poate iubi decât un bărbat puternic. Când mâna lui te va avea, se va închide pentru totdeauna.

Apoi își zâmbiră, căci nici tatăl, nici fata nu erau ipocriți. Știau amândoi că acea mână care nu avea să se mai deschidă era cea a bărbatului cel mai puternic și mai bogat din Bagdad, iar greutatea lui în consiliile califului era de netăgăduit.

Totuși ea scutură din cap ca și cum nu ar fi fost convinsă. Cadiul îi întoarse zâmbetul:

— Te poți îndoi că-mi cunosc fiica? Știu că vrea totul în același timp. Ți-am spus că e un bărbat puternic; cuvântul nu ascunde ochilor tăi nicio slăbiciune.